

[Anker Lau.]

Jeg bemærkede med bange anelser det ærede medlems venlige hilsen til Norge og Sverige under denne sags første behandling. Selvom det blev erkendt, at man naturligvis ikke sådan uden videre kunne kopiere de foranstaltninger, man deroppe tumler med, kan det nok, når man ved, hvad det er for en situation, det norske næringsliv og det norske folk i øjeblikket befinder sig i, løbe en frihedsmand koldt ned ad ryggen, når han hører en bemærkning af den art. Nå, det har nu altid stået mig klart, at socialdemokratiet ikke var nogen virkelig alvorlig modstander af monopoler og truster og prisaftaler og sådan noget. Ofte fremmer man jo ligefrem disse ting, som jeg har nævnt ved forskellige andre lejligheder, og så tager man dem simpelthen i sin tjeneste som argument for en stærk kontrol og en øget socialisering. Derfor synes jeg, det kan være rigtigt at sige, at en trustlov, der ligner de norske pris- og rationaliseringsbestemmelser, tror jeg ikke det ærede medlem skal vente at få min tilslutning til.

Det, jeg ønsker af en trustlov, er, at det skal være en lov, der liberaliserer vort indre erhvervsliv, hvor dette tiltrænges, for at sikre folkets frihedsrettigheder også på næringslivets områder, og kun indfører kontrol der, hvor ingen anden udvej findes. Loven skal være en beskyttelse for den enkeltes frihed og ikke blot et springbræt til videregående socialisering. Det er vist ingen skade til, at dette siges således, at det også høres i de erhvervskredse, som vel ikke altid helt forstår forbindelsen mellem monopoler, truster og konkurrencebegrænsende foranstaltninger og tanken om socialiseringens videreførelse.

Jeg skal som sagt ikke yderligere ved denne lejlighed fordybe mig i dette meget vigtige og uhyre interessante problem, men jeg har bare fundet det rigtigt overfor de antydninger, der har været fremme fra anden side, også at antyde nogle af de tanker, jeg har gjort mig om den kommende trustlov.

Jeg skal slutte disse betragtninger med

at anbefale at stemme imod de socialdemokratiske ændringsforslag, men at stemme for ændringsforslagene under nr. 3 og nr. 7 samt for det således ændrede lovforslag ved tredje behandling.

Rager: De bemærkninger, som faldt ved første behandling af denne sag, hvorunder der rettedes kritik mod den måde, hvorpå den siddende trustkommission har arbejdet, har haft det glædelige resultat, at man i udvalget under ministerens forsæde har haft lejlighed til at udtale sig overfor trustkommissionen.

Trustkommissionens sekretær har nu påbegyndt en virksomhed som kronikør. Den påbegyndtes i går og vil blive fortsat en af de kommende dage. Jeg kan naturligvis ikke indlade mig på i al almindelighed fra denne talerstol at diskutere med de forskellige kronikører i aviserne, men da man er så venlig i denne kronik flere gange at nævne mig, at holde mig frem til skræk og advarsel, vil jeg dog gerne gøre en bemærkning. Det siges, at nu skulle mit angreb helst være glemt. Jeg vil ikke håbe, det bliver glemt, men jeg vil håbe, det bliver erindret, således at vi virkelig får en afgørelse med hensyn til trustlovgivningen. Når man fra kommissionens side søger at forskanse sig bag et fire år gammelt kommissorium, så er det et dårligt fort, idet man mener, at der vil gå fire år endnu, inden man vil kunne blive færdig. Der står i kommissoriet, at man *kan* foreslå en lov, og hvis man følger den politiske udvikling og måske heller ikke har overhørt, at jeg fra denne talerstol under finanslovbehandlingen i fjor krævede, at der blev gjort et arbejde af trustkommissionen, og der så alligevel ikke sker noget, ja, så er vi jo igen ved det, jeg sagde ved første behandling: at det er den støvede videnskab og ikke kontakten med livet, der behersker kommissionen. Derfor håber jeg altså, at mit angreb ikke må blive glemt, og jeg er glad for, at den, skal vi kalde det opsvejsning, som kommissionen fik i prisudvalget, nu har ført til, at ministeren har lovet os at få fremsat et forslag i det tidlige efterår.